

жъ гледахъ и мълчехъ. Найпослѣ си хваняхъ единъ другому ржкъ, казахъ си: съ Богомъ, и отидохъ съ дѣца-та си.

ТРЕТИЙ ВЕЧЕРЕНЬ РАЗГОВОРЪ.

ЗА ДѢЛНОСТИ-ТЪ КЪМЪ ОБЩЕСТВО-ТО.

Дѣца-та останяхъ толкъ благодарны отъ разговора на дѣдъ Теофила, что то на утрѣшній день, единъ часъ прѣди да зайде сѣнце-то, бѣхъ ся събрали всички подъ крушъ-тѣ и чакахъ го. — Прѣдварили сте мя, дѣца мои, рече имъ, като ся поусмихнъ пріятно, кога дойде и той подъ дръво-то. Още е рано. Азъ мислехъ, че ще си поиграете още единъ часъ, прѣди да захванемъ наши-тѣ разговоры.

„Да си поиграемъ!“ извикахъ дѣца-та, гледавши ся едно друго съ неудоволствіе.

Радвамъ ся, рече тогава Теофиль, радвамъ ся отъ сърдце, като гледамъ, че имате толкъ голѣмо желаніе да слушате мои-тѣ поученія, что то ся отричате и отъ игръ-тѣ. За да ви възблагодарѣ за ваше-то усердіе, искамъ да ви покажъ едно иѣчто много любопытно. Дойдете слѣдъ мене.